Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Epistola 502

Citation: Holberg, Ludvig: ”Epistola 502”, i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 258. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb11val-shoot-workid68892/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

EPISTOLA DII.

Til **

Min Herre skriver at hand nyeligen har læset Theocriti Idyllia eller smaa Hyrde-Vers, men at de ikke behager ham saa meget som Virgilii Bucolica. Min Herre kand derudi have Ret udi Almindelighed, skiønt jeg tilstaaer, at have fundet nogle Idyllia hos den Græske Poët, hvilke give Virgilii intet efter. Intet kand være sødere og naturligere end den 27de, hvorudi Daphnis søger at vinde en Hyrdindes Kierlighed. Jeg vil til Beviis herpaa anføre Samtalen mellem disse tvende Personer. Hyrden Daphnis begynder sit Frierie saaledes: (Daphnis) Paris en Hyrde bortsnappede den skiønne Helene. Den Hyrdinde som kysser mig, skiønt jeg ogsaa er ikke andet end en Hyrde, overgaaer langt Helene udi Skiønhed. (Hyrdinden) Roes dig ikke deraf, et Kys er, som man siger, intet. (Daphnis) Ach hvilken Fornøyelse er der dog ikke udi det, som du kalder intet. (Hyrdinden) Jeg toer min Mund, og spytter Kysset ud. (Daphnis) Koster det ikke andet end at toe sin Mund, saa giv mig et Kys paa nye. (Hyrdinden). Gak hen og kys dine Faaer, og drill ikke en ung Jomfrue. (Daphnis) Bryst dig ikke saa meget af din Skiønhed. Den forsvinder dog som en Drøm. (Hyrdinden) En Rose kand vel blive tør; men dog ikke forsvinde. (Daphnis) Kom hid under disse Olie-Træer, der har jeg noget at sige dig. (Hyrdinden) Didhen kommer jeg ikke, du haver tilforn bedraget mig med din sminkede Tale. (Daphnis) Kom under disse Elme-Træer, saa skal jeg spille for dig paa min Fløyte. (Hyrdinden) Fornøy dig selv med dit Spill, som jeg ikke uden Mishag hører. (Daphnis) Frygter du ikke at opirre Gudinden Venus til Vrede. (Hyrdinden) Jeg ærer Gudinden Venus, men jeg forlader mig paa Jagt-Gudinden Diana. (Daphnis) Tag dig vare for, hvad du siger, Venus kand styrte dig udi en Snare, hvoraf du ikke

kand redde dig ud. (Hyrdinden) Lad hende det giøre, Diana vil dog redde mig. Rør mig ikke; Thi jeg river ellers dine Læber i Stykker. (Daphnis) Du maa ikke være opsætsig mod Elskov, som ingen kand imodstaae. (Hyrdinden) Jeg svær ved Skov-Guden Pan, at Kiærlighed ingen Magt skal have med mig. Men du vil have mig under Aag. (Daphnis) Jeg frygter, at Venus vil give dig en værre Ægtefelle end jeg er. (Hyrdinden) Adskillige have allerede beylet til mig, men forgieves. (Daphnis) Af alle de samme vil jeg dog eene blive lykkelig. (Hyrdinden) Men hvad vil du, at jeg skal giøre. Jeg veed at Ægtestand fører stor Besværlighed med sig. (Daphnis) Hvorledes kand du derudi finde Besværlighed. Ægteskab er en Dants. (Hyrdinden) Men man siger at Qvinder skiælve for deres Mænd. (Daphnis) Tvert imod de regiere, og Mændene ere dem underdanige. (Hyrdinden) Men jeg frygter for piinagtig Barnefødsel. (Daphnis) Gudinden Diana, som er din Veninde skal være din Jorde-Moder. (Hyrdinden) Jeg frygter, at jeg ved Barnefødsel skal tabe min Skiønhed. (Daphnis) Ey! Kiønne og elskværdige Børn skal giøre dig meere anseelig: (Hyrdinden) Vel an! men om jeg samtykker din Begiering, hvad vil du da give mig til Brude-Skat. (Daphnis) Du skal have min heele Hiord, alle mine Skove og Græsgange. (Hyrdinden) Forpligt dig da med Eed at du aldrig skal forlade mig. (Daphnis) Jeg sværger ved Skov-Guden Pan, at jeg aldrig skal forlade dig; endskiønt du driver mig selv bort. (Hyrdinden) Giver du mig da en Seng, et Huus og en Stold. (Daphnis) Jeg skal lade giøre en Seng til dig, og du skal have den heele skiønne Hiord. (Hyrdinden) Men hvad skal jeg sige til min gamle Fader. (Daphnis) Hand vil samtykke saadan Foreening, saasnart hand hører mit Navn. (Hyrdinden) Sig mig da dit Navn; thi man kand ofte indtages af Navnet alleene. (Daphnis) Jeg heder Daphnis, min Fader Lycidas, og min Moder Nomea. (Hyrdinden) Du haver anseelige Forældre: Men jeg giver dig der udi intet efter. (Daphnis) See disse høye Cypres-

Træer, som jeg giver dig. (Hyrdinden) Gaaer da hen paa Engen og spiiser mine kiære Faar og Geeder, medens jeg beseer denne Hyrdes Eyendom. (Daphnis) Fører min Hiord ud paa Græsset, medens jeg viiser min Hyrdinde disse Træer. (Hyrdinden) Ey hvad giør du, Hyrde, hvorfor rører du mig ved mine Brøste. (Daphnis) Jeg vil søbe de udspiirende Frugte. (Hyrdinden) Bort med din Haand, du frister mig. (Daphnis) Frygt dig ikke, hvorfor skielver du? (Hyrdinden) Fy fy! du kaster mig ned paa din skiden Mark og fordærver mine smukke Klæder. (Daphnis) See her er et Dekke, som jeg lægger under dine Klæder. (Hyrdinden) Holdt! her kommer nogen, jeg hører Allarm. (Daphnis) Det er ikke andet end Cypress-Træerne, som drives af Vinden. (Hyrdinden) Du river mit Flor i stykker. Hvorfor blotter du mig. (Daphnis) Jeg skal give dig et nyt og bedre igien. (Hyrdinden) Du lover alting: men maaskee du holder intet deraf. (Daphnis) Gid jeg kunde give dig min heele Siæl. (Hyrdinden) O Diana! fortørnes ikke over mig: nu bliver jeg dig utroe. (Daphnis) Jeg offrer en Kalv til Cupido og en Oxe til Venus. (Hyrdinden) Jeg kom Jomfrue hid og gaaer bort en Kone. Derpaa skildtes de ad fra hinanden, og hun gik bort med nedslaget Hoved, rød af Blusel og Glæde tillige. Ingen Samtale kand være simplere og behageligere, og tviler jeg om at nogen udi Vergilii Eclogis findes meere sød og bevægelig. Jeg forbliver etc.

EPISTOLA DV.

Til **

Saasom jeg nu har opnaaet en høy Alder, nærmende mig til 70 Aar, og jeg føler de Skrøbeligheder, som Alderdommen med sig fører, saa har jeg udi disse Dage taget mig fore med Andagt at igiennemlæse Ciceronis Skrift de